

Gedreven idealist krijgt toch gelijk

door
GIJSBERT TERMAAT
foto
FRANK VAN DEN BERG

Robert Jasper Grootveld. Ex-provo, anti-rookmagiër, kunstenaar, vlottenbouwer, maar bovenal Profet van het Piepschuim. Grootveld is tot op de dag van vandaag eigenlijk een jochie gebreven met een grote verbeeldingskracht en wilde fantasieën.

Hoewel hij door velen voor gek werd versleten is hij twintig jaar hardnekkig blijven vasthouden aan zijn idee om eilanden van piepschuim te maken. Een droom die nooit uit leek te komen, totdat de stadsdeelraad Zeeburg de zestigjarige Grootveld vorig jaar benaderde om twee waterparken van 200 m² piepschuim te bouwen die in medio '95 in het Oostelijk Havengebied moeten drijven. Totale kosten: f 117.000. Worden zijn experimenten nu eindelijk serieus genomen? Een monoloog van een 'gedreven' idealist.

” Waar mijn passie vandaan komt? Ach jongen, dat is een lang verhaal. Laat ik beginnen in de jaren zestig toen ik keer op keer werd opgepakt omdat ik fel protesteerde tegen het roken. Alle reclameborden en peperbussen kladderde ik onder. Niet omdat ik zelf niet rookte, ben je gek, maar omdat ik publiekelijk mijn eigen verslaving als probleem wilde aankaarten. In die tijd werd ik bekend als anti-rookmagiër en bracht maanden door in het Huis van Bewaring aan de Havenstraat.

Vanaf 1944 ben ik al nicotist. Heerlijk af en toe een zwaar shaggie. Daar kan niets tegenop. Maar laat ik ter zake komen, in de jaren zestig had ik al zestig ambachten gehad, maar nooit had ik echt iets bereikt. En daar wilde ik verandering in brengen. Ik wilde een vaste baan en dat minimaal vijf jaar volhouden. Ik werd schoonmaker/glazenwasser van het Hirschgebouw op het Leidseplein. Mooi werk, zeker omdat je een prachtig uitzicht over het uitgaansleven had.

„Ik kan niet zonder water, piepschuim en tabak”

open ram ik ze op hun bek. Gelukkig is Thea wat rustiger dan ik en toen zij voorstelde de stad te water op het vlot te verlaten hebben we dat maar gedaan. We hebben een mast ge-

kwam. We sloten een gentlemen's agreement en ik kreeg werkruimte aan de Borneokade toegewezen om verder te experimenteren. In 1979 werd ik door een organisatiebureau benaderd om als 'goede be-

ring, en het vlot, De Management I, bestaat nog steeds, dus daarmee is de duurzaamheid van piepschuim alweer

krachtig drijvende eilanden, drijvende boerderijen, voor mijn part. Dat beeld liet me niet meer los. Het inspireerde De gedachte dat de we-

werd geluisterd. Om wie alleen meesmuilend werd gelachen. Ik ben dan ook zeer blij dat er eindelijk na twintig jaar zwoegen een kans wordt ge-

naderde en met mij filosofeerde, kwamen we concludend tot de oplossing: Er moesten waterparken worden gebouwd. Grote drijvende vlot-

maar iets gebeurt. Volgens de lerlei technici van het Ingenieursbureau Amsterdam kan het niet, maar ik heb het tegendeel bewezen. Lachen toch, dat die technici niet tegen-

Oud-rookmagiër mag zijn eilanden van piepschuim bouwen in Zeeburg

Robert Jasper Grootveld aan het werk op zijn proefeiland dat ligt afgemeerd in het Oostelijk Havengebied. „Hier drijft het bewijs dat het mogelijk is,” aldus de zestigjarige kunstenaar/ontwerper.

„Technici staan versteld wat een simpele ziel als ik kan”

bachten gehad, maar nooit had ik echt iets bereikt. En daar wilde ik verandering in brengen. Ik heb de vaste baan en dat heb ik vijf jaar volhouden. Ik werd schoonmaker/glazenwasser van het Hirschgebouw op het Leidseplein. Mooi werk, zeker omdat je een prachtig uitzicht over het uitgaansleven had.

In mijn stille uurtjes ben ik toen in de kelder begonnen aan mijn huidige passie: Het bouwen van vlotten. Ik dacht: Als één plank hout kan drijven, dan kunnen vier planken helemaal goed drijven. Het gevolg was een vlotje van vier vierkante meter plankenknoek. Maar het dreef wel. Ik zette er een tafeltje en stoeltje op en ging heerlijk in de Amsterdamse grachten dobberen. Het is onvoorstelbaar hoeveel commotie dat opriep. Van Hirsch kreeg ik direct een week vakantie, omdat ze dachten dat ik overwerkt was, en ik zag mezelf ineens in elke krant staan. Zelfs de televisie (ook de Amerikaanse) was niet bij me weg te slaan.

Onbeperkt

Natuurlijk genoot ik van al die belangstelling, al begreep ik niet goed dat zoiets nieuws werd genoemd. Ik was immers gewoon een Amsterdammer die op een vlotje op de grachten dreef. Hoezo interessant? 's Winters heb ik het huzarenstukje nog eens uitgehaald en ja hoor: Daar was iedereen weer...

Wat begon als een grap groeide echter uit tot een passie. Het bouwen van vlotten ging ik verder uitdiepen. Hout kan verrotten, dus moest ik materiaal hebben dat dat niet kan. Het ei van Columbus was piepschuim. Matrassen van miljoenen samengeperste piepschuimkorreltjes die je aan elkaar kunt verbinden met visnetten. Ideaal, want het kan niet roesten, niet rotten en heeft een onbeperkt drijfvermogen.

Begin jaren zeventig heb ik mijn eerste vlotten van piepschuim te water gelaten. Niet iedereen was er even blij mee, want dat zogenaamde alternatieve provo-gedoe vonden met name de ambtsdragers geruzoos in de marge. Toen burgemeester Polak aantrad vertelde hij dat één van zijn eerste daden zou zijn de stad schoon te maken: 'Die maffe hippiboten moeten allemaal weg' zei hij. Nou laat ik me niet zo gauw bang maken en ik zei tegen mijn vrouw: Als ze dat

piepschuim "rak"

doen ram ik ze op hun bek. Gelukkig is Thea wat rustiger dan ik en toen zij voorstelde de stad te water op het vlot te verlaten hebben we dat maar gedaan. We hebben een mast geplaatst en zijn het IJsselmeer opgevaren. Heerlijk hebben we rondgedobberd tot we de Tand des Tijds verloren in een vreselijke storm bij de vuurtoren van Marken. Maar het piepschuim hield zich goed.

Heimwee

Inmiddels had ik zo veel publiciteit gekregen dat Polak op zijn uitspraken terug-

kwam. We sloten een gentlemen's agreement en ik kreeg werkruimte aan de Borneoka-

toegewezen om verder te experimenteren. In 1979 werd ik door een organisatiebureau benaderd om als 'goede bekende' van de sterke hand iets te doen op een cursus voor Hogere Politieambtenaren in Warnsveld. Ik wilde dat wel doen, maar alleen als er piepschuim aan te pas kwam. Zo gebeurde het dat we met twaalf agenten een schitterend vlot van piepschuimblokken — aangevoerd door ME-busjes — bouwden en daarmee de Oude IJssel afzakten. Fantastisch mooie ervaring, en het vlot, De Management 1, bestaat nog steeds, dus daarmee is de duurzaamheid van piepschuim alweer bewezen.

Water, piepschuim en tabak. Ik zou niet zonder kunnen. Ik herinner me nog dat ik een reis om de wereld maakte. Die reis heeft me, door al het water om me heen, het gevoel gegeven van heimwee naar groen. Koortsachtige visioenen had ik van sappig waterland, van die weilanden die lekker groen zijn, vochthoudend groen, groei... Veer-

krachtig drijvende eilanden, drijvende boerderijen, voor mijn part. Dat beeld liet me niet meer los. Het inspireerde me. De gedachte dat de wereldgeschiedenis zich op maar één derde deel van de aarde afspeelt en dat de rest water is liet me niet meer los. En de gedachte dat je land kan maken dat drijft, maakte me waanzinnig.

Waterparken

Jarenlang heb ik me een profetie gevoeld naar wie niet

werd geluisterd. Om wie alleen meesmuilend werd gelachen. Ik ben dan ook zeer blij dat er eindelijk na twintig jaar zwoegen een kans wordt geboden om mijn ideeën te verwezenlijken. Stadsdeel Zeeburg wilde meer groen in zijn verstedelijkte gebied zonder de bebouwingsdichtheid aan te tasten. Dat kan alleen maar door gebruik te maken van water, dat in dit gebied in grote hoeveelheden aanwezig is. Toen Vincent Kuilboer, de coördinator grootstedelijke projecten van Zeeburg, me be-

naderde en met mij filosofeerde, kwamen we eensluidend tot de oplossing: Er moesten waterparken worden gebouwd. Grote drijvende vlotten van piepschuim waarop gras, struiken en bomen konden groeien.

De scepsis voor de haalbaarheid bleef evenwel bestaan. Vandaar dat ik een proefeiland heb gebouwd, waar gras op groeit. Op dit eiland van vier bij acht meter kunnen zonder problemen zestig mensen staan zonder dat er ook

staan versteld wat een simpele ziel als ik kan"

maar iets gebeurt. Volgens allerlei technici van het Ingenieursbureau Amsterdam kan het niet, maar ik heb het tegendeel bewezen. Lachen toech, dat die technici niet tegen zo'n simpele ziel als mij op kunnen. Als de deelraad overtuigd is kan ik beginnen met de uitvoering van het uiteindelijk doel: Twee waterparken van 200 m², die in de toekomst boven de Piet Heintunnel komen te drijven. Amsterdam zal versteld gaan staan van Robert Jasper Grootveld, in ik verwacht dat als straks de eilanden er liggen, het water toe zal stromen.

Niet opgeven

Of ik daar blij mee ben? Ach laat ik het zo zeggen: Voorlopig ben ik alleen blij dat er iemand is geweest die mij de kans heeft gegeven mijn experiment in deze omvang uit te gaan voeren. En dat vertroeven kan ik niet beschamen. Technisch is dat trouwens ook mogelijk, omdat er volstrekt niets fout kan gaan. Ook za bij iedereen dan doordringen dat het ontstane nieuwe land zeer milieuvriendelijk zal zijn, want piepschuim is niets anders dan verpakte lucht. Zuivere lucht zonder cfc's en zonder andere milieubelastende stoffen. En de te bouwen eilanden worden ook nog eens gemaakt van afvalmateriaal, omdat het Oostelijk Havengebied vol staat met loodsen die gesloopt of gerenoveerd gaan worden en die geïsoleerd zijn met polystyreen, zoals piepschuim met een moeilijke naam ook wel genoemd wordt.

Wat ik ga doen als deze droom voltooid is? Ach dat weet ik niet. Voorlopig hou ik me met deze klus bezig. Ik zoek nog enkele enthousiaste jongeren die straks willen helpen met de bouw en daarna zien we wel verder. Maar ik kan me voorstellen dat men straks in de rij staat voor een eiland. En dan te bedenken dat ze me vroeger voor gek versleten. Zo zie je maar: Het tijt kan keren, als je maar vast blijft houden aan je eigen idealen en niet opgeeft. Laat dat een les zijn voor alle andere 'profeten'.

Amsterdamse Sabine doet gooi naar titel Miss Holland

AMSTERDAM, zaterdag

Een hele mooie man vindt ze filmacteur Denzel Washington en haar durf en doelgerichtheid beschouwt ze als haar grootste kwaliteiten.

De Amsterdamse Sabine Tevrede (19) zal aanstaande dinsdagavond tijdens de Miss Holland-verkiezing in Noordwijk de provincie Noord-Holland vertegenwoordigen.

door
PAUL NEIJENS

Het stadsmeisje uit De Pijp werd een echte lady met persoonlijkheid. Stilletjes droomt ze van de zege, waardoor ze kan deelnemen aan de Miss Universe-verkiezing in het verre Manila op de Filipijnen. De allermosten van de wereld komen daar op 29 april bijeen.

Mijn selectie voor deze verkiezing is al een overwinning. Ik ben er echt trots op. Bij de twaalf missen zitten twee donkere meisjes en dat is een goede zaak, want het geeft een veel betere afspiegeling van de Nederlandse bevolking. Ik kom me er best wel eens aan storen als er geen donkere meisjes bij een Nederlandse missverkiezing zaten. Vorig jaar draaide ik mijn eerste missverkiezing. Ik werd Miss Charm, een verkiezing die werd gehouden in Zuidoost. Voor dat stadsdeel treed ik soms op als een soort ambassadrice. Meewerken om dat schitterende stadsdeel in een positiever daglicht te stellen. Ik doe ook wel eens openingen en ontmoet dan soms bekende mensen zoals Ron Brandsteder of minister Andriessen. Dan kom je er niet alleen met mooi zijn. Dan zul je toch een beetje niveau kunnen to-

foto
PETER ZONNEVELD

nen. Via het modellenbureau 'Just March' heb ik al veel trainingen ondergaan," vertelt de 1,76 meter lange Sabine, die een Surinaamse vader en een Nederlandse moeder heeft. "Het toppunt van integratie."

Waardering

Sabine: „Mijn kans op de overwinning is net zo groot als die van de andere meisjes. Ik vind dat alle missen de kwaliteit hebben om met de hoogste eer te gaan strijken. Er wordt wel eens beweerd dat de meisjes onderling elkaar het licht niet in de ogen gunnen. Daar is bij ons geen sprake van. Er is oprechte waardering voor elkaar. Ondanks verschillende karakters klikt het best. Je doet ook veel groepsgesprekken met elkaar. Daarin kan je elkaar eerlijk vertellen wat je niet lekker zit. Dan groei je leuk naar elkaar toe. We hebben zelfs afgesproken na de verkiezing een avondje te gaan stappen in de IT."

Samen met de andere missen is Sabine recentelijk tien dagen naar Curaçao geweest om daar wat tropische badpak-opnames te maken voor de rechtstreekse tv-uitzen-

Sabine Tevrede ...gooi naar miss Holland...
Foto: Peter Zonneveld

schone de laatste maanden in een zwaar keurslijf. 's Morgen fitness, dan naar school, dan weer oefenen en 's avond naar haar vriend. Serieus leven. Sabine heeft op het moment te weinig tijd om zich echt te ontspannen. Een avondje disco is er de laatste maanden nauwelijks bij.

De modellen- en modewereld trekt Sabine echter genoeg om zich dingen er voor te ontzeggen. „Ik ben in ieder geval geen meisje voor het kantoor. Ik wil geen nummer zijn, wil ook creatief bezig zijn. Bekendheid zal me ook best wel een kick geven. Mijn hoofddoel is trachten een topmodel te worden, maar ook een carrière als mode-ontwerpster ziet ik best zitten," aldus Sabine. Een combinatie daarvan ziet ze als ideaal. Thans zit ze op de modevakschool, maar haar ambitie is het voltooiën van de modeacademie. Een opleiding waarvoor ze vorig jaar tot haar grote teleurstelling werd uitgeloot.

Over de ideale man zegt Sabine: „Ik val op mannen met intelligente. Een man van wie ik wat kan leren en tegen wie ik ook een beetje op kan kijken. Een man die me een beetje tegengas kan geven. Natuurlijk moet-ie niet onknip zijn. Verder lang, goed gebouwd, maar geen macho-type zoals Arnold Schwarzenegger. Ook geen gladjanus natuurlijk. Tja, ik stel veel eisen..."

ding aanstaande dinsdag door Veronica. Voor haar was het verblijf op het Caribische eiland een onvergetelijke tijd. „Wel zwaar. Naast de opnames en interviews was er natuurlijk ook de dagelijkse fitnesstraining. De hitte slaat snel in je spieren waardoor je eerder vermoeid bent. Hard werken, maar uiteraard een schitterende tijd. Ook leuke dingen gedaan zoals bijvoorbeeld diepzee-duiken."

In de aanloop naar de verkiezing in Noordwijk werden de missen uit de twaalf provincies voor het hogere missen-werk klaargestoomd.

Zo waren er de uitputtende oefensessies in Alkmaar. Die oefenden veelal plaats tijdens de weekends.

Serius

„We hebben geleerd hoe je moet reageren in bepaalde situaties. Hoe je je emoties wel en niet kan tonen. Dat oefenden we met elkaar in bijvoorbeeld toneelstukjes. Daar heb ik best veel van geleerd, want ik ben wel eens te fel en te direct in mijn reacties. Ik heb geleerd om nu ook wel eens mijn mond te houden. Tact te gebruiken. Er waren ook spelletjes

waarin je verbaal moest anticeren wanneer jou een bepaald voorwerp werd getoond. Dat gaan we ook tijdens de rechtstreekse uitzending doen en dat zal echt lachen worden. Ook leerden we het werken voor de camera's. Dat ging me van nature best goed af. Ik heb wel eens een rolletje in een film gespeeld. Het was een low-budgetfilm, beetje sm-achtig. Daarin droomde een man dat-ie werd achtervolgd door drie Afrikaanse vrouwen. Eén van hen was ik," zegt Sabine.

Ook op de doordeweekse dagen zat de Amsterdamse